

taven encara les normes que podien ajudar-lo en la pràctica de la seva professió.

Com que no havíem fet cap concessió, com que no havíem acceptat cap pacte ni favor, com que conservàvem i volíem conservar la nostra dignitat i fer honor al nostre origen i a la nostra tradició, l'enemic va tornar molt aviat enfront nostre, aquesta vegada disposat a destruir-nos.

Era pels darrers mesos del 1924 que es va obrir un sumari contra la nostra Junta directiva i s'arribà a dictar aute de processament en mèrit d'una causa criminal per suposades coaccions.

En plena causa, el 13 d'abril del 1926, es suspèn de nou la vida del Sindicat i s'ordenava despòticament la modificació dels nostres Estatuts. a l'ensem que ens bandejaven dels llocs oficials, separant-nos del Col·legi de Metges.

Llavors, el Sindicat tenia ja una altra força, però li faltava molt encara per arribar a la seva situació actual. Èrem 1892 socis. La Mutual tenia set Grups fundats. El BUTLLETÍ havia millorat i produïa més. Continuava la Caixa de Beneficència, totes les Seccions Comarcals eren organitzades i es començava a parlar del Casal, de la Cooperativa i d'altres serveis, però tot plegat era una petita part de la nostra organització actual. Així i tot, els fèiem nosa, perquè anàvem creixent, començava a dibuixar-se la nostra fesomia d'una gran Institució social i no volíem subjectar-nos al seu poder. No els combatíem, perquè no era la nostra missió, però no els acatàvem, i ells volien, ells necessitaven, aduacions i servilismes.

No fou possible que el procés contra la Junta prosperés. Es va concedir una amnistia, una d'aquelles amnisties vergonyoses, i els nostres homes amb un gest que els honora no s'hi varen voler acollir. Ells havien obrat en representació de tots nosaltres amb plena responsabilitat del seu càrrec i tenien la consciència neta. Amb el cap ben alt podien demanar justícia. La reclamaren i la varen obtenir contra totes les coaccions i violències.

Quan es sobreseí aquell procés férem un quadro d'honor per aquella Junta, però fou precís de fer-ho amagadament, sense el fervor que hauríem volgut. Avui, la primera vegada que ens trobem després de la grotesca caiguda de l'enemic, és l'ocasió de declarar solemnement que aquell quadro d'honor fou fet com homenatge als companys

que per nosaltres foren perseguits i saberen afrontar amb dignitat la persecució.

Crec que són ben acreedors de què els tribuïm avui el nostre aplaudiment entusiasta.

No havia reeixit el procés, però es mantenia l'ordre de modificació d'Estatuts i per la seva força sense control, els fou possible reduir-nos, mutilar-nos. Ens privaren de la nostra funció social, la de condicionar-nos i reglamentar-nos, voluntàriament per mutu respecte i per mutu auxili l'exercici de les nostres activitats professionals.

El Consell que ens representava quan la violenta modificació d'Estatuts, va obrar amb un gran encert que en aquest moment és també ocasió d'agrair-li.

Malgrat que va veure suspesa la vida del Sindicat durant les gestions que ocuparen alguns mesos, malgrat que en aquells moments perillava seriósament la vida de la nostra entitat, no va tenir ni una vacil·lació; va voler, per damunt de tot, respectar els nostres sentiments i va arribar a la solució més favorable possible sense haver fet ni un pas, ni una gestió ni una visita humiliant.

Havíem perdut el que més estimàvem del Sindicat: la nostra actuació sindical i la vida Comarcal. Però mai havíem considerat que aquella pèrdua fos definitiva, i per això treballàvem Sindicat endins, enfortint-nos amb noves armes i organitzant-nos convenientment pel dia de la resurrecció, pel dia d'avui.

Amb la limitació de funcions es varen creure donar-nos el cop de mort, com així ho declararen en una disposició oficial dictada amb motiu d'una nova persecució que més tard sofriren volguts amics nostres per l'únic motiu d'ésser addictes al Sindicat.

Ens referim a la destitució de la Junta de Govern del Col·legi de Metges de Tarragona, a la presidència del qual figurava, com torna a figurar-hi avui, el nostre estimat company de Consell, l'amic Mestres i Miquel, que per una d'aquelles paradoxes habituals, durant els temps passats era acusat, juntament amb els seus companys de Junta, precisament d'allò que més l'honora, del seu doble amor a Catalunya i al Sindicat.

L'únic desgreuge que es podia fer a aquella Junta, i al seu President en representació seva, era donar-li el lloc que li corresponia al Consell